

ಮಿಮಿ ದಾಲಿತಪ್ಪುತ್ತಾಳೆ/ಕಳೆದುಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ

ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಖುಖು ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ಮೊಲವಿತ್ತು. ಅವಳು ತನ್ನ ತಾಯಿ ಹಾಗೂ ತಂದೆಯ ಜೊತೆ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿನ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

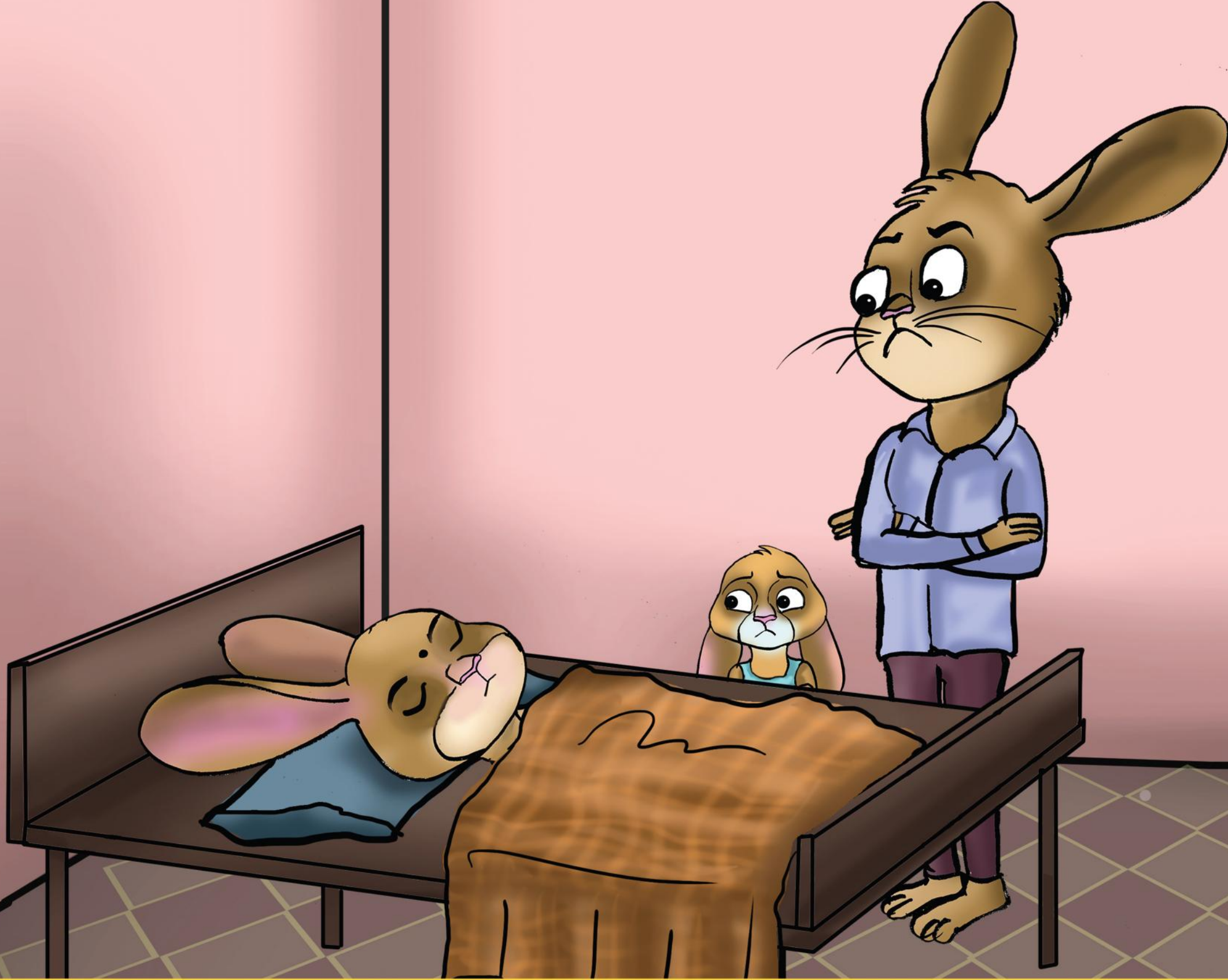
ಖುಖುಯು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ದಿನವನ್ನು ತಾಯಿಯ ಜೊತೆ ಜೊತಾಟ ಹಾಗೂ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಲೆ ಆಡುತ್ತಾ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವಳು, ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಅವಳು ಮನೆಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟ. ಅವಳು ತನ್ನ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಂದೆ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ಋಷಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟೇನೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

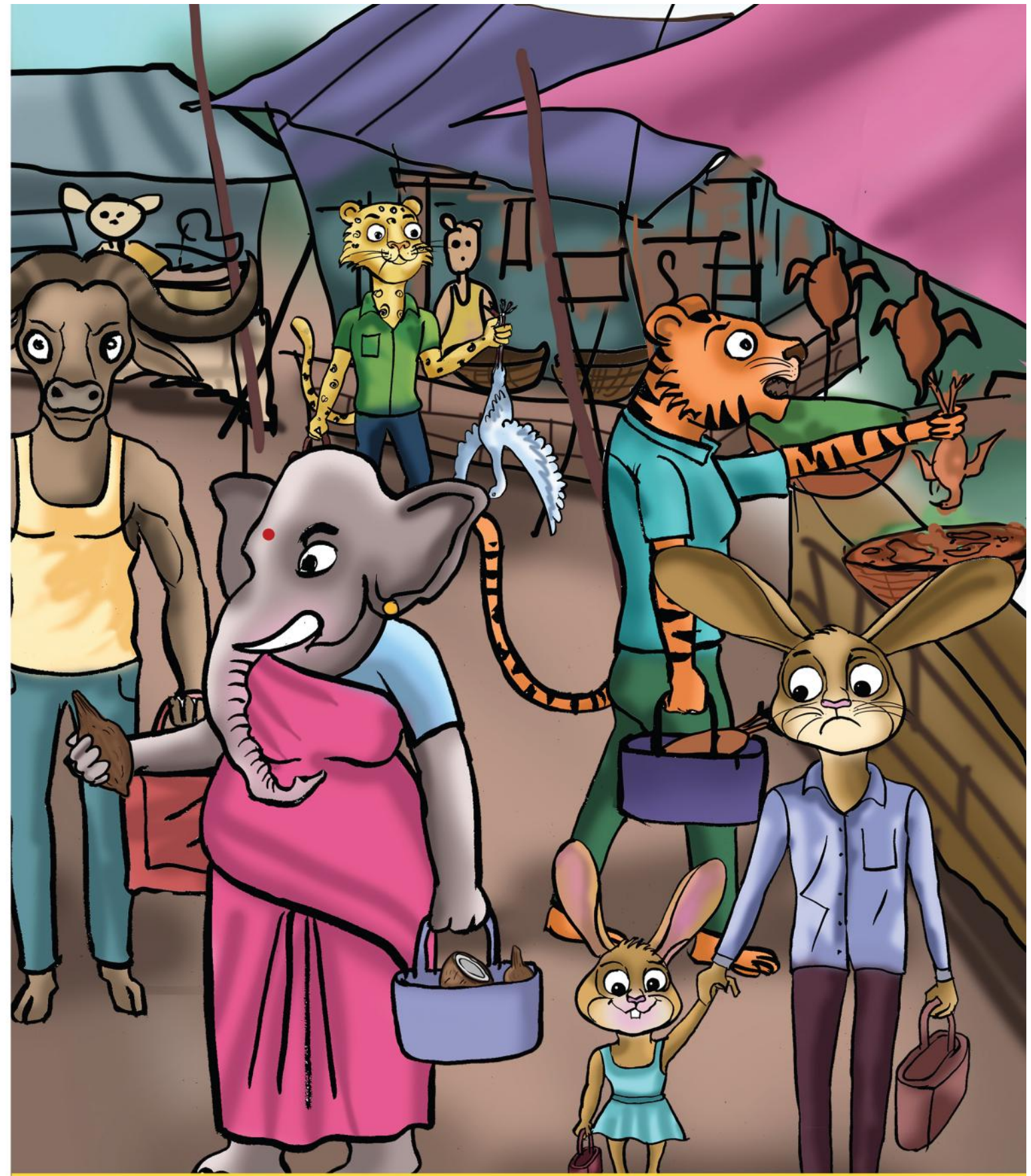

ಒಂದು ದಿನ, ಮಿಮಿಯ ತಾಯಿ ತುಂಬಾ ಅನಾರೋಗ್ಯ ಪೀಡಿತಳಾದಳು. ವೈದ್ಯರು ಅವಳನ್ನು ಗುಣಮುಖಳಾಗಿಸಲು ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರಾದರೂ, ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅನಾರೋಗ್ಯವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ನಂತರ ಅವಳು ಮರಣ ಹೊಂದಿದಳು. ಅಮ್ಮ/ಮಮ್ಮಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದಾಗ... ಮಿಮಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಅತ್ತಳು. "ನನಗೆ ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ಬೇಕು...ಯಾರೂ ಬೇಡ ಅಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಬೇಕು...ಅವಳನ್ನು ಕರೆತಾ!" ಎಂದು ಅತ್ತಳು ಮಿಮಿ.

ಋಋಯು ತುಂಬಾ ದುಃಖ ಹಾಗೂ ಹೆದಲಿದ್ದಳು. "ನನಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರು ಗತಿ?ಈಗ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಹೊದಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?" ಎಂದು ಅವಳು ಜಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ನಂತರ, ಋಋಯ ತಂದೆ ಅವಳನ್ನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ತುಂಬಾ ಗಲಾಟೆ ಹಾಗೂ ಜನಸಂದಣಿಯಿಂದ ಕೂಡುತ್ತಿತ್ತು... ಇನ್ನೂ ಇತರ ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಖರೀದಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೊಲಗಳು ಕ್ಯಾರೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಹುಳಿ ಹಾಗೂ ಜಿರತೆಗಳು ಮಾಂಸದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು!

ಐನವೂ ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಟಿಗಾಲ ಕರಡಿ/ಬೇರ್‌ಗಳು ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಜೀನನ್ನು ಕೊಂಡವು. ಜಿರಾಫೆಗಳು ಹಸಿರು ತರಕಾರಿಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು.... ಮ್‌ಮ್‌ಮ್, ಎಷ್ಟು ಸತ್ವಭರಿತವಾಗಿದೆ!

ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಅವಲಗಾಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಲು ಮಿಮಿಯ ತಂದೆ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. "ಇಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿರು, ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಮಿಮಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು...ಹಾಗೂ ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಾದಳು.ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರು? ಸೂರ್ಯನ ತಾಪ ಜೋರಾಯಿತು ಹಾಗೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ಇನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳುವವರಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಯಿತು ಆದರೆ ಅಪ್ಪ ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ!

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗಿದ ಹಾಗೂ ತುಂಬಾ ಕತ್ತಲೆಯಾಯಿತು. ಹೆಜ್ಜಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಏಲದಿ ಮುರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದವು. ಅಂಗಡಿಗಳೂ ಮುಚ್ಚಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಅದರೆ ಮಿಮಿಯ ತಂದೆ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ಬಸ್ ನಹಾ ಬಂದಿತು ಅದರ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಿಮಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ, "ಪುಟ್ಟ ಮೊಲವೇ, ನೀನು ಇಡೀ ದಿನ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲ ಇದ್ದೀಯಾ...ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯಾ, ಇದು ಈ ದಿನದ ಕೊನೆಯ ಬಸ್." "ನಾನು ನನ್ನ ಅಪ್ಪಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ", ಮಿಮಿ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

ಈಗಂತೂ ತುಂಬಾ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿತ್ತು.ಮಿಮಿ ಈಗ ಇಡೀ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲ ಒಬ್ಬಳೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹಸಿವು, ಬಾಯಾಲಕೆ ಹಾಗೂ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು..... ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೆದರಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?ಅವರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಏಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?ಅವರು ಬರುತ್ತಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವಾ?ಅವಳಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?

ಆಗ, ಮಿಸ್ಟರ್. ಫಾಕ್ಸ್, ಪೋಲೀಸ್ ಅಲ್ಲಗೆ ಬಂದ.

"ಹಲೋ, ಬನ್ನಿ ಮೊಲವೇ", ಅವನು ಕೇಳಿದ, "ನೀನು ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದೀಯಾ? ನೀನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ?"

"ನನಗೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ", ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ ಮಿಮಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಳು ಬಂದಿತು.

"ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ, ಚಿಕ್ಕ ಮೊಲವೇ?" ಮಿಸ್ಟರ್ ಫಾಕ್ಸ್ ನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ. "ಚಿಕ್ಕ ಮೊಲಗಳು ಜೀವಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರಬಾರದು. ಅದು ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲ! ನಿನ್ನನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವ ಒಂದು ಜಾಗ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ".

ಮಿಮಿಗೆ ಮಿಸ್ಟರ್ ಫಾಕ್ಸ್ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಪರಿಚಯ ಇಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಭಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಿಸ್ಟರ್ ಫಾಕ್ಸ್ ಮಿಮಿಯನ್ನು ಜೀಪಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀಪನ್ನು ಪಲಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀಪಿನಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಸಮುದಾಯ ಮಕ್ಕಳ ಮತ್ತು ಹದಿಹರೆಯದವರ ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆಗಳ
ಯೋಜನೆ,

ಮಕ್ಕಳ ಮತ್ತು ಹದಿಹರೆಯದವರ ಮನೋವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಇಲಾಖೆ,
ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ನರವಿಜ್ಞಾನಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆ (ನಿಮ್ಹಾನ್ಸ್)
(ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯ ಸಂಸ್ಥೆ)
ಹೊಸೂರು ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-560029

Website:www.nimhans.ac.in

Email :capnimhans@gmail.com

ಮಹಿಳಾ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನೊಂದಿಗೆ

ದಿನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಕಲೆ: ಸತೀಶ್ ರಾಮ್

